

y kifelé
 kö-rengé-
 gyarban
 zzel a ti
 g nagyon
 an meg-
 n köszö-
 m, be is
 ki is fog
 o seregek
 : aki oly
 — Basch
 egmagya-
 lre az a
 meg fogja
 Miczi és
 s fog je-
 a kiadó-
 met, mivel
 nevei föl-
 alá nem
 gál, hogy
 e végből
 kapja az
 o) mácon
 este szí-
 a. Én is
 véletlen
 azzal a jó
 ugrott. —
 e neked is
 merek. Ha
 ed alatta:
 Wagner
 rt sort kell
 az elsőség.
 — Freund
 : nagyon
 tudom) le-
 tudom be-
 tejtő nevei
 r nem én
 amisitanám
 és Fischer
 a másiktól
 eményt. —

Tolly Hon-

kából tépett
 os kéziratot
 esteket nem
 F. b.

et.
sten.

KIS NEMZETI NAP

AZ ELEK TÜNDÉRE. (Lásd a 295. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

VILLÁM-SUGAR.

— Elbeszélés a vörös-bőrű indiánusok földjéről. —

(Képekkel.)

Irta *Donászy Ferencz.*

(Folytatás.)

III.

(Vándorló indiánus tábor. — A tanya-ütés. — A tanácskozás. — Rossz hírek. — Hős fiuk, gyáva férfiak. — Villámsugár vadász-förtélya. — Az első nyom. — Alfréd szeleskedése. — A varju-indiánok támadása. — Égő-esillag mesterlövése. — Vörös fölt a szikla-tetőn.)

APOK és éjszakák multak el így, anélkül, hogy a megeröltető sie-téstől fáradt vándorok nyugal-mát az ólálkodó farkas-csordákon kívül egyéb zavarta volna. A tavasz virág-pompájában rengetegek és mezőségek váltogatták egymást, melyeknek ünnepies nyugalmit utasainkon kívül egyéb nem látszott zavarni.

De csak látszott, mert a fehérek szeme semmit sem látott, ahol a főnök és a trapper éles tekintete mint nyitott könyvből olvasott. Látták azokat a nyomokat, melyek az ellenségnek ott-jártát bizonyították.

— Vigyázz, Feri! Ma olyant látsz, aminőben kevés fehér ember szeme gyönyörködött még. A fekete-lábuak törzse erre vonul el nyári tanyájára. Meglátod, milyen mozgalmas, szép kép ez! mondá egy nap a trapper.

Csakugyan: midőn délután elértek a tiszta vizű pisztráng-tóhoz, egyszerre csak meglevenedett a napsütötte mezőség. Mint valami sötét tenger hullámszott a láthatáron egy fekete tömeg és amint közeledett, mindjobban megismerhetővé vált az ezernyi ember, ló és kutya sokasága.

A törzs éjjelre a tó partján ütött tá-bort (Lásd a képet a 292. lapon.) és mint varázsütésre száz meg száz csucsos hegyű bölénybőr-sátor emelkedett egymás mellett, melyeknek mindegyike elé le volt szurva a gazdájának lándzsája. Rajta lógtak

nyilai, iva és puzdrája a pajzsával együtt, melynek közepére az illető *totemje* (czimere) volt festve.

Minden sátor előtt tűz lobogott. A nők köveket kerestek a tóparton hogy ezekre állítsák az üstöt, melyben a kedvelt szak-katus főtt, (feketehéju apró szemű bab, hus és vad zeller keveréke.) A nők végeztek mindent. Az indián férfi, sőt még a fiugyermek is a vadászaton s fegyverfor-gatáson kívül lealázónak tart minden fog-lalkozást. Ezért a sátor építése, a földek mivélése s minden egyéb munka egészen a nőkre nehezül.

Az utasok kissé félre huzódva sorjáz-tatták el maguk előtt a törzset. Legelő Villámsugár és a trapper állott. De azért az öröm és fölismerés legkisebb jele se rándult meg egyetlen törzsbelinek az ar-czán sem a vitéz főnök és a szeretett nagy vadász láttára. Indián szokásként mintha sohse látták volna, olyan némán, ünnepiesen haladtak el előtte. Még a fő-nök családja — öreg anyja és két fiatal huga: Csipkerózsa és Gerlekacjaz se lát-szottak kedveseiket ismerni.

Csak midőn a sátrak föl voltak állítva, a tüzek javában égtek, jött küldöttség a törzs előkelőbbjeiből és véneiből s szertar-tásos komolysággal hívta meg őket a ta-nácskozó-helyre.

Ez a tanya közepén álló legnagyobb kunyhó volt, melyben már égett a tanács-tűz. Körül szobor mozdulatlanságával ültek a törzsnek többi főnökei.

Miután mindnyájan helyet foglaltak, a legöregebb főnök megtöltötte illatos *knik-knakkal* *) a hosszú száru, czifrán ékesített *kalumet* **) s hármat szippantván belőle, tovább adta a pipát, mely körül bujdosott mig ki nem égett.

Ekkor a legöregebb főnök felállt és kö-szöntötte Villámsugarat törzse és harczosai körében, valamint a trappert is. A töb-

*) *Knik-knak* = feketeeresznye fa-levéllel ve-gyített dohány.

**) *Kalumet* = pipa.

bieknek pedig felajánlotta a törzs vendégszeretetét.

— Vis-tu-vis, a törzs barátja és tisztelt tanácsadója, összegyűjtött prémjeit akarja a fehér kereskedőknek eladni. E prémek a folyamok atyjának, a Misszurinak belső zutagainál vannak elrejtve, kezdte meg a szót Villámsugár.

— Ugy van! Fiam és testvérem, a vitéz főnök jól mondá, szólt a trapper. Van-e a vitéz főnököknek valami észrevételük? Mert Vis-tu-vis hallotta, hogy varju- és asszinomboa-ebek kóvályognak a rejtekek körül.

— Vis-tu-vis, bár fehér származásu, mégis szeretett tagja a fekete-lábuak törzsének, felelt az öreg főnök. A törzs fiatal bajnokai kifürkészték, hogy a rejtekek körül olálkodó indiánok közt egy fehér ember is van. Fehér a bőre, de a haja vörös, mint a tűz; lelke pedig fekete, mint a holló szárnya. A neve Véres-kéz! Ez a mérgekgyíó is ott olálkodik a varju- és asszinomboa-ebek között.

Halk, fenyegető moraj zugott fel egy pillanatra e gyűlött és félelmes név hallatára. A trapper, mint ha villám sújtotta volna, úgy állott a helyén, míg Budai vonásait kimondhatlan gyűlölet torzítá el.

— Hugh! Vis-tu-vis hallja és ítéljen! zendült meg érczesen a beállott csendben Villámsugár szava.

A vadász fölrezzent.

— Ó! . . . szólalt meg halk, fájdalmas hangon, mintha önnön magához beszélne; ahol ez az ördög van, ott romlás és kárhozat tanyáz. Megint utamba hozta a balsors, hogy másodsor is tönkre tegyen.

De azután, nyugalmat erőltetve magára, a kereskedőkhöz fordult:

— A balsors egy gonosztévőt hozott utunkba s most már nem kerülhetjük el a harcot és vérontást. Sőt azt hiszem, a prémek is elvesztek, vagy csak harcz és öldöklés árán szereshetjük vissza. Gondolatok tehát meg jól. Aki akar, innen még vissza fordulhat. A főnökök biztos kíséretet adnak neki az erődig.

A kereskedők erre halk, de izgatott hangon tanácskozni kezdtek és, a négy legöregebb kivételével, a visszatérést határozták el.

— Inkább veszzen az eddigi költség, hogysen kétes nyereségért még életünket is kockáztassuk! mondá egyikök, valamennyi nevében.

A trapper nyugodtan bólintott. Budai ellenben megvető, feddő pillantással nézett rajtuk végig.

— Hadd menjenek a gyávák! mormogák Crawford és Duncan megvetőleg. Mikor ezek a részükre kijelölt sátorba vonultak, a hátra maradtak újra folytatták a tanácskozást.

A hosszas tanácskozás vége az lett, hogy a törzs egyelőre hatvan harczost ajánlott fel Vis-tu-vis javainak és barátjainak a védelmére s egyuttal kijelentette, hogy fölveszi az elásott harczai bárdot és a harcz ösvényére lép a varjak és asszinomboaak ellen.

Budai és a trapper meghatottan köszönték meg a védelmet; de mielőtt lenyugodtak, Budai még a két ifjuhoz fordult:

— Alfréd fiam, térj vissza te is! Feri kísérjen haza, de a bérét azért egész évre kifizetem. Isten tudja, nem vehetem a lelkemre, hogy valami baj érje a két gyereket, folytatá a trapper felé fordulva, hogy megindulását elrejtse.

De a két fiu nem engedte tovább beszélni. Ők vele akarnak menni. Olyan hévvel kérték, ostromolták, hogy utoljára is engednie köllött.

— Derék fiuk, bátor fiuk! szólott közbe tetszéssel a trapper, aki egészen másként fogta fel a dolgot. Nem árt nekik egy kis tapasztalás. Hanem most már elég a szóból. Aludjunk, mert kevés idő marad a pihenésre!

Még javában fenn ragyogtak a csillagok az égbolton s a reggel közeledtét csupán a táj fölött borongó nehéz ködgomolyok hirdeté, midőn csapatjuk kivonult a szintén ébredezni kezdő táborból, melynek kiállí-

tott őrszemei czövek mozdulatlanságával örködtek a homályban.

— Feri te! Megolvastam a harcosokat. Huszonöt hiányzik közülök, suttogá Alfréd, midőn egy pamutfaerdőbe értek.

— Azok kémekül vannak előre küldve, mondá helyette a trapper, és intésére csapatjuk bele ugratva az erdőszélen csörgedező patakba, ennek medrében siettek tova, egészen más irányt véve.

— Egykönnyen nem követhetik a nyomunkat! De im itt partra szállhatunk! szólott félórai haladás után. E sziklás part nem árul el. Egyesével, egymás nyomaiba léptetve kövessetek addig a kis ligetig!

Ez néhány bükk- és vadcseresznye-fából álló bozót volt, honnan be lehetett látni az egész környéket.

— Hugh! Nem gondolja, atyám, hogy itt még vadászhatnánk is?

A FEKETE-LÁBU INDIÁNOK TÁBORA. (Lásd a 290. lapon.)

— Igazad van, sagamore. Amott antilopokat látok legelni. Ki tudja, találunk-e egyhamar ilyen izletes pecsenyére!

A két fiu örült a kilátásban levő vadászatnak, de az öreg csakhamar elrontotta ebbeli kedvüket.

— A főnök csak maga megyen! Ezek fekete-hátu antilopok! Nagyon szemes, óvatos állatok és csak nagy fortéllyal lehet őket megközelíteni. Mindjárt meglátjátok.

Villámsugár e közben az egyik iszákból kikészített szarvasbőrt vett elő, melyen meg volt hagyva a fej is ágasbogas szarvaival. Ezt magára öltve, ivét és nyilait vette elő.

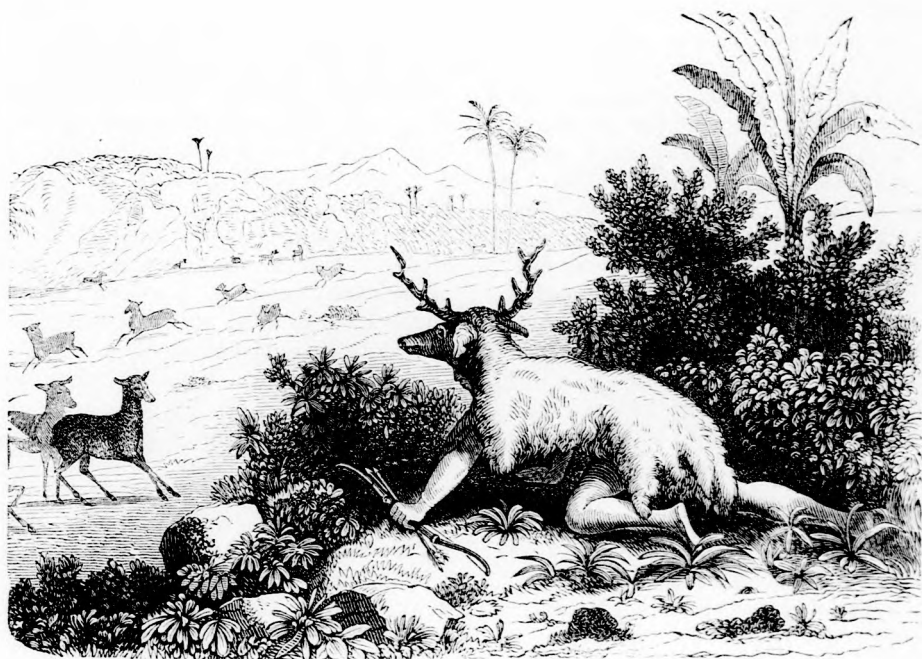
A legelésző szarvas mozdulatait utánözva közeledett (Lásd a képet a 293. lapon.) az antilopok felé, melyek időnként nyugtalanul emelgették ugyan fejüket, de a főnök olyan ügyesen utánözta a mezőség

ágas-bogas fejedelmének szokásait, hogy még e szemes állatokat is megcsalta, és a bokrok között egészen lőtávolságba lopózott.

Egyik nyíl a másik után talált és az antilopok csak akkor eredtek vad futásnak, midőn megéreztek a vérszagot. De már ekkor hét társuk esett zsákmányul az ügyes vadász-fortélynak.

A másnapi indulásnál a lovak csakhamar szél-gyorsan vágattak előre, s midőn Budai a sietség okát kérdezte, azt nyerte válaszul, hogy a hegyek lábánál ugyanis vége lesz a gyors haladásnak.

Azonban, bár mily sebesen haladtak is előre, a trapper és Villámsugár éles szemei mégis fölfedezték hol egy elejtett vad, majd egy lópata, vagy *mokasszin*- (saru) nyom-

VILLÁMSUGÁR VADÁSZ-CSELE. (Lásd a 292. lapon.)

ból az ellenség itt-jártát, ami kettőzött sebességre ösztönözte őket.

— Régi, két-három napos nyomok. Nagyon megelőztek bennünket, mormogá mindannyiszor fejesóválva a trapper.

Valamely nap késő délután a harczosok egyike vizkeresés közben ráakadt egy elrejtett tanyahelyre a sűrűség bokrai között.

Hollók és keselyük szálltak fel nagy káromással, aztán néhány farkas menekült elkullogva a bokrok közé, midőn oda értek.

— Heten voltak, mint a gonoszok s nyolcz órája, hogy itt tanyáztak, szólott, széthányva az üszköt és megforgatva a lerágott bivalygerinczeket, melyeken a hollók és farkasok lakomáztak.

— Hugh! Nyolczan vannak. Hét indián és egy fehér! Egy halvány arc! szólalt meg a harcosok egyike, kit tüzesen villogó szemeiről Egő-csillagnak neveztek.

A főnök is megnézte a többtől egészen félre eső nyomokat és csak egy szót mondott, de ez a szó a trappert és Budait megreszketteté:

— Hugh! A Véres-kéz!

— Sagamore! Ez a rabló itt volt ezelőtt nyolcz órával? Nem tévedsz, fiam? Ó, akkor tán mégis van egy kis remény, hogy nem akadtak a rejtekre, szólott mély lélekzet vétellel.

— Hurrá! Ez pompás volna, pajtásom Béke-szerző! Hej, milyen irigy arcot vágának azok a nyul-szívűek, ha a pompás készletet látnák! kiáltá az öreg Crawford s vigan pislantott kitaró, bátor három társára: Duncan, Pitt és Bell kereskedőkre.

— Ne örüljetelek előre! Ahol ez az ördög jár, ott szerencsétlenség kél a nyomában. Olyan orra van, mint a hiuznak. Aztán félek, hogy a farkasok is elárulhatják nekik a rejteket!

— Az ördögbe is! . . . hát mi gátol, hogy utána ne iramodjunk, ahogy csak birunk? Nyolcz órával vannak előre, éjjelre a zuhatagokhoz érünk! kiáltá Crawford tüzesen.

— Nem lehet, Crawford, nem lehet! Az éj közel és lovaink fáradtak. Az ut pedig nehéz és veszedelmes. Mélységek, szakadékok váltogatják egymást. Különb, mit szólsz hozzá, sagamore?

— Atyám, Vis-tu-vis, jól beszél. Lovaink elernyedtek, az ut veszedelmes és a rejteket megszállva tartják a varjak és asszinomboák. Ugy tennénk, mint a hód: ostobán bele futnánk a hálóba! Meg köll várunk a kémekeket. Az ellenség közel van!

— Igaz! bölintott a trapper és egyuttal jelt adott az indulásra, mert a nap már nagyon alant járt s még alkalmas éjjeli tanyát is köllött keresniök.

A szakadékos mély ut szömörce- és magnolia-bokrain a csufoló rigó és a biborvörös tollu amerikai fülemile már estéli

dalaikat zengték halk, bájos hangokon; a távoli rengetegből pedig fel-fel hangzott a napnyugtát váró apró fekete baglyok türelmetlen huhukolása, midőn végre alkalmas tanya-helyre akadtak egy feneketlen szakadékot körítő szikla-magaslat tövében, melynek jó része századok viharaitól és vízáradásaitól boltozatosan volt kivájva, a végén pedig tető formán kirugó, széles szikla-párkány nyult ki messzire.

A fáradtságtól elcsigázva, csakhamar mindannyian lenyugodtak; Villámsugár azonban harcosai közül kettőt a bejáró közelébe állítván, maga a kirugó szikla-párkány árnyékában húzódott meg, honnan nem csak a környéket, hanem a magaslat nagy részét is szemmel tarthatá.

Egyik óra mult a másik után. A messze távolból a szürke medve bődülése hallatszott tompán, a sötét magasban néhány elkésett hattyu és lile szállott szomorú pittvegéssel, melyre rémesen feleltek a szikla-üreges és a távoli erdők baglyai vontatott huhogásukkal.

E hangokra a közelben alvó trapper fölrezzent.

— Hallasz valamit, sagamore? kérdé egészen közel húzódva.

A főnök intett.

— Az éj sötét, de annak, aki nem alszik, sokat beszél. A varjak ravaszok és hamisak. Atyám nem sokára látni fogja, hogy cseltámadással akarnak bennünket rászedni.

E pillanatban alig hallható gyöngö nesz. alágördülő apró kavicsok zörgése hallatszott.

— Hugh! Vigyázzon atyám, itt vannak!

A másik perczen már lövésre készen állt a trapper fegyvere és a néma csendben egyszerre minden oldalról irtózatoss ordítás hangzott: a varju-indiánok csontot, velőt átjáró harczy kiáltása, oly harsogással, mintha százan és százan készülénének a támadásra . . .

(Folytatása következik.)

AZ ELEK TÜNDÉRE.

M (Képpel a czímlapon.)
*MI petyeg, mi ketyeg?
 Csitt no, ti gyerekek!
 Ha mindig zajongtok,
 Jól nem figyelhetek.*

*Ott belül ki lehet?
 Akár hogy figyelek.
 Bár hallom a szavát,
 Én rá nem ismerek.*

*Tán holmi bogárka,
 Vagy piczi madárka?
 Csitt no!...hadd figyelek
 Az intő szavára:*

*»Szeretlek, szeretlek,
 Te neked ketyegek
 Jó perczet, jó órát,
 Egy boldog életet!«*

*Tudom már, szól Elek,
 Ott belül ki ketyeg:
 Egy jótét tündérke —
 Az Isten áldja meg!*

TYÚK MAMA ÉS RÓKA KOMA.

— Játék. —

AT a tavasz újra, játszó helynek szük a szoba, jobb kint a tágas udvaron és kertben, a hol versenyt lehet futni. De a verseny érdekesebb, ha játék fűződik hozzá. Ilyen játék a »Tyúk mama és róka koma«, melyet most elmondok.

Minél többen vesznek részt benne, fiuk, leányok, annál jobb. Egyik játékost megválasztják »róka«-nak, egy másikat pedig »tyúk« mamának, aztán jócskán távol egymástól két helyet jelölnek meg; egyik a róka-verem, a másik a tyúk-ól.

Róka koma száraz galyat szed össze és a maga verménél guggolva tüzet rak; persze csak úgy tesz, mintha tüzet rakna: fát rakosgat egy rakásra, fujja, mintha a lángot élesztené stb. E közben tyúk mama megindul a maga óljából, mögötte pedig hosszú sorban lépegetnek a »csibék«, vagyis

a többi játékosok, mindegyik az előtte lépegetőnek a ruháját fogva hátulról. Rövid ideig jobbra-balra vezeti őket tyúk-mama s eljutnak a róka-veremhez, ahol a tyúk-mama kérdi:

— Tisztelt róka koma, ha szabad kérdeznem, mit mivel ön itten?

— Tüzet rakok, tyúk mama.

— Mire jó az, róka koma?

— Hust megsütni, tyúk mama.

— Milyen sült lesz, róka koma?

— Jó csibesült, tyúk mama.

— S van csibéje, róka koma?

— Még nincs, de lesz, tyúk mama.

— Kitől kapja, róka koma?

— Ad majd egyet tyúk mama.

— Nem adok én, róka koma!

— Fogok egyet, tyúk mama.

Ezzel a róka fölgrrik, tyúk-mama pedig a csibéivel futásnak ered. A csibék most már eleresztik egymást és kiki fut a hogy tud, a tyúk-ól felé. Aki eljutott a tyúk-ólba, azt a róka nem bánthatja; a rókának tehát iparkodnia kell, hogy eléjük kerüljön vagy elfogja valamelyik csibét, mielőtt ez haza ér. Akit elfogott, az lesz aztán a róka. Ha valamennyinek sikerült haza jutni, a felsült róka visszatér a verméhez és a játék újra kezdődik.

NÉGY BETŰ-REJTVÉNYKE.

or á	ó'ó' óó	V L CZ
p k	Al Al	

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mesekönyv.“

Válogatott mesék a Grimm testvérek gyűjteményéből, számos fametszetű ábrával, diszes vázon-kötésben.

KÉPEK A MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETÉBŐL

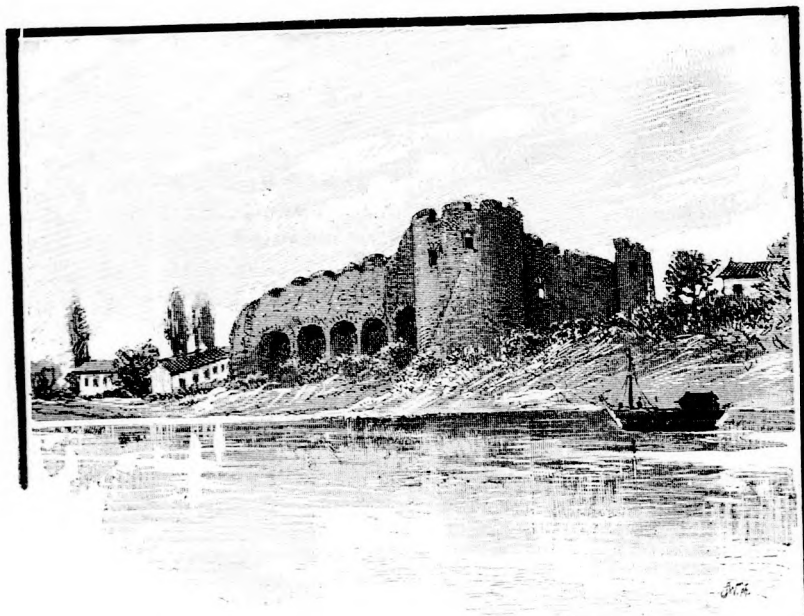
A dicső Mátyás király.

(Képekkel a 296., 297. és 309. lapokon.)

LEBESZÉLTEM minapában, hogy az ifju Mátyás, a törökverő nagy Hunyadi János fia, miként lett magyar királylyá és alig tizenhat éves korában mily böl-

csességgel, elszántsággal győzte le belső és külső ellenségeit, akik fenyegették a trónját. Husz éves korában jutott hozzá, hogy megkoronázzák, de ekkor már messze földre elterjedt a hite és dicsősége, mindenütt azt várták, hogy nagy király lesz az ifju Mátyásból.

Nem is csalatkoztak. Mátyás király olyan fényre, hatalomra és dicsőségre emelte Ma-

SZABÁCS VÁRA ROMJAI. (Lásd a 299. lapon.)

gyarországot, hogy bár azóta négyszáz esztendő mult, a magyar nemzet azóta sem ért meg több olyan fényes korszakot. Hosszu évtizedeken át békesség, nyugalom, jólét, igazság uralkodott bent az országban, a magyar király budavári udvarának pompáját ámulva csodálták az idegenek, akivel pedig kardja élet éreztette Mátyás:

török, cseh, lengyel, oláh, német, az mind keservesen megemlegette a magyarok erejét.

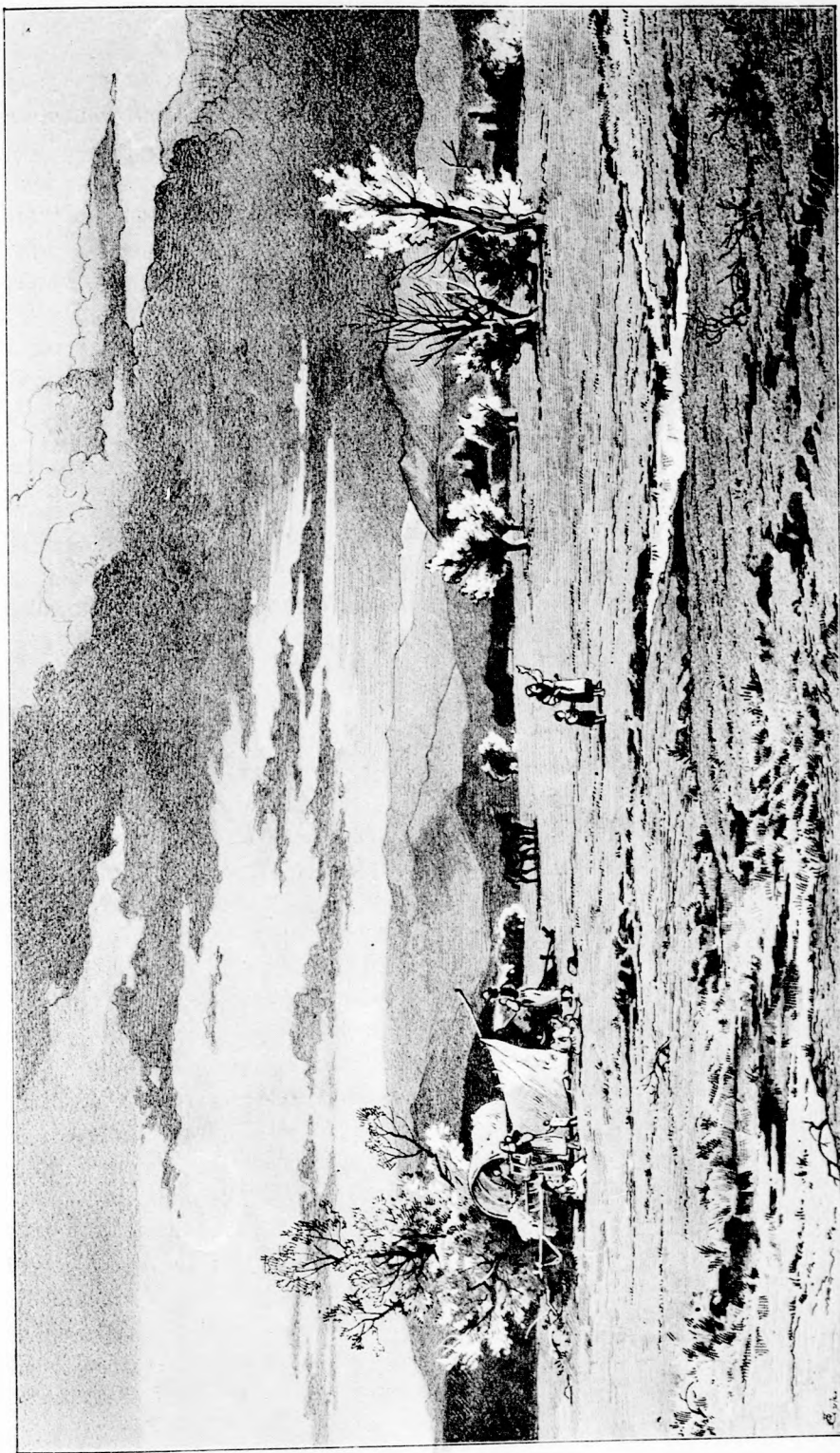
Koronázása után is sokszor volt háboruja Mátyásnak, de ellenség nem jutott be az országba mindig Mátyás vezette idegen földre az ő győzelmes hadait. Mert a hányszor hadba szállt, mindig diadalma-

(Folytatása a 298. lapon.)

e belső és
k a trón-
ozzá, hogy
ssze földre
lenütt azt
z ifju Má-

rály olyan
melte Ma-

et, az mind
varok erejét.
volt hábo-
nem jutott
gyás vezette
hadait. Mert
g diadalm-
(.)

A KENYÉRMEZEI CSATATÉR. (Lásd a 299. lapon.)

(Folytatás a 296. laphoz.)

san tért vissza. Nem ijedt ő meg az akkoriban roppant hatalmu török szultántól sem, aki hódító seregeivel az egész keresztény világot és legelső sorban Magyarországot fenyegette.

Pedig rettentően dühöngött Mohamed szultán, hogy a jóformán gyerek Mátyás, mihelyt trónra lépett, iziben kiverte a török hadakat Bosnyákországból s visszafoglalta a nagyon erős Jaicza várát az összes többi várákkal és városokkal. Haragiában Mohamed nagy esküt tett.

— Esküszöm a próféta szakálára, hogy amíg Jaiczát vissza nem foglalom és hozzá ráadásul Nándorfehérvárt be nem veszem, addig semmi földi örömet és gyönyörűséget nem engedek meg magamnak!

Hozzá is látott a készülődéshez, rengeteg sereget gyűjtött és kijelentette, hogy maga fogja vezetni. Mátyás mihamar megtudta és nem vette kicsibe a veszedelmet. Irt a pápának, hogy Európa keresztény fejedelmeit segély nyújtására buzdítsa, mert a magyar nép, mikor a hódító török ellen harcol, nem csak magát védi, hanem a hátrább fekvő országokat is; azokra kerül a sor, ha török Magyarországot meghódítja. A buzgó pápa intette is a királyokat, fejedelmeket és azok adtak is tömérdek szép szót és ígéretet; de katonát, no azt ugyan egy szálát sem küldtek segítségül.

Mátyás tehát csak a maga jó magyar vitézeivel indult meg, hogy fölszabadítsa Jaiczát. Mert Mohamed szultán már oda ért roppant seregeivel s megkezdte az ostromot. Éjjel-nappal lövette, törette a bástyákat, falakat és Székely János, a vár hős kapitánya már nem győzte betömetni a réseket. A vár jóformán romban hevert,

de a védők mégis keményen visszavertek minden rohamot, kivált mikor híret kapták, hogy Mátyás király maga hoz sereget a fölmentésükre. Megtudta azt Mohamed szultán is és roppant hadából erős csapatokat küldött Mátyás feltartóztatására; de Mátyás ezeket sorra úgy elverte, hogy épp csak hirmondónak jutott egy-kettő vissza a török táborba. A gógös Mohamed mindinkább tépte a szakálát, mert a mint Mátyás közeledett, úgy növekedett a török tábor rettegése.

— Ez az a király, aki nem rég pár hét alatt kivert bennünket Jaiczából és még hatvan városból . . . akinek az atyja Nándorfehérvárnál 150,000 törököt vert szét . . . ha itt ér bennünket, egy szálig elpusztulunk!

Igy riadoztak a törökök és az lett belőle, hogy Mohamed nyakrafőre megfutott egész nagy seregeivel, oly sietve, hogy táborát, ágyuit, kincsei nagy részét is kénytelen volt ott hagyni zsákmányul Mátyásnak. A szegény Mohamed szultán aztán nagyon meg lehetett akadva az esküjével, hogy semmi földi örömet sem enged meg magának, amíg Jaiczát és Nándorfehérvárt el nem foglalja! Mert biz azoknak soha többé még csak közelébe sem jutott, színöket sem látta.

Bosszuságában a szultán a határ közelében igen erős várat építtetett: Szabács várát s hadai innen csaptak be koronként. Mátyás megparancsolta vezéreinek, hogy ezt az alkalmatlan várat vegyék ostrom alá és foglalják el; de vezérei nem boldogultak a nagyon erős várral. Egyszer aztán Mátyás, mint rendesen, mikor alaposan el akart valamit végezni, maga állt a serege élére, ott termett Szabácsnál és

rövid idő alatt el is foglalta. (Lásd a képet a 296. lapon.)

De azért sok hadakozás volt a törökkel még azután is, csak hogy a szultán nem mert többé igazi nagy támadásba fogni Mátyás ellen. Pedig akkor emelkedett a törökök hatalma tetőfokára és a szultán, harczban nem akarván mérkőzni, követiséget küldött Mátyáshoz, gőgös izenettel, békét ajánlva, de különböző merész követelésekkel. Mátyás előre megtudta, milyen izenettel jön a török követ. Barátságosan fogadta és felszólította, kísérje el sétáján, mert épp egy kis hadi szemlét akar tartani; séta közben a követ elmondhatja a szultán izenetét. A basa tehát elkísérte a királyt, de az izenetből egy szót sem tudott elmondani; mert amint a sereg közelébe értek, Mátyás intésére el kezdtek az ágyuk dörögni, puskák ropogni, lovasok száguldozni, pánczélosok egymással próbaviadalt tartani s szinte a föld is rengett a szörnyü hadi tombolástól, a török követ pedig egész testében reszketve kékült-zöldült a nagy ijedtségtől. Mátyás mosolyogva biztatta, hogy mondja hát el, mit izen a szultán; de a megszeppent basának egy árva szó sem fért ki a torkán.

— No's hát, én nem izenek semmit, mondá Mátyás mosolyogva. Csak azt mondd el uradnak, amit most láttál; akkor talán jobban meggondolja, mit izen nekem.

Nem is küldött a szultán többé ilyen izenetet, a basái pedig, mikor azután még olykor-olykor szerencsét próbáltak rabló betöréssel, mindannyiszor véres fejjel kerültek haza, ha ugyan haza kerültek valaha. Egy izben az erdélyi részekbe törtek be roppat sereggel s Báthori vajda már-már

alig birt velök; de Mátyás segítségével küldte Kinizsi Pált, jeles vezérét, erős haderővel s a kenyérmezei csatatéren aztán úgy tönkre verték a török sereget, hogy 30.000 török maradt holtan a harcz mezején. (Lásd a képet a 297. lapon.)

Kinizsi Pál volt Mátyás királynak egyik kedves vitéze és vezére és a »fekete sereg« az ő rettegett, győzhetetlen serege. Mind a kettőnek él a hira mai napiglan is.

Egyszerü molnár-legényből lett Kinizsi Pál hires hadvezérré. A környéken, ahol mint molnár-legény édegett, sokszor megbámulták óriási erejét. A több mázsás malomkövet félvállon vitte, az akós hordóból úgy ivott, mint más ember a könnyü kancsóból és ha a malom árkában elapadt a víz, ő állt oda a kerékhez és forgatta, mint holmi gyerekjátékot. Mátyás király egyik derék vezére, Magyar Balázs, hírét hallotta az óriási erejü legénynek, befogadta a seregébe s itt aztán Mátyás király éles szeme mihamar látta, hogy ennek a vitéznek nemcsak hatalmas ereje, hanem vezéri tehetsége is van. Pár év mulva Kinizsi már vezér volt. A csatában úgy szokott harczolni, hogy fogai közé vette a lova kantárját, mind a két kezébe egy-egy félöles kardot fogott és két karddal aprította az ellenséget. Egész utcza támadt utána, ahol végig gázolt az ellenség leg-sűrűbb sorain. Kardja és pánczélinge ma is megvan még. (Lásd a képet a 300. lapon.)

Ilyen vezérhez méltó volt a fekete sereg is, melyet Mátyás lángelméje teremtett. Akkoriban az volt a szokás, hogy ha a király hadba készült, fegyverre szólította híveit. Össze is gyűltek ezek, harczoltak vitézül, de ha sokáig tartott a hadakozás, bele untak és haza kívánczoltak.

— Ez nem ér semmit, mondá Mátyás. Nekem olyan sereg kell, mely akkor és addig harczol, amig én jónak látom.

És busás zsoldra csupa kipróbált, minden hadi mester-ségben jártas vitézekből alakított sereget, mely aztán mindig együtt maradt és nem gondolt egyébre, csak harci dicsőségre. Lovas, gyalogos tetőtől talpig fekete páncélba volt öltözve.

A csata-mezőn úgy álltak meg, mint az ércz-fal és mikor megmozdultak, mindent letiportak, össze morzsolnak; tiszerte számosabb ellenséges hadat is úgy szét szórtak, mint fõrgeteg a léha polyvát. Ilyen sereggel, ilyen vezérekkel aztán porig alázta Mátyás a német császárt, a cseh királyt, lengyel királyt, akikkel hadba szállt.

Elmondom ezt is annak rendjében; de most egyébről is kell szólanom.

(Folytatása következik.)

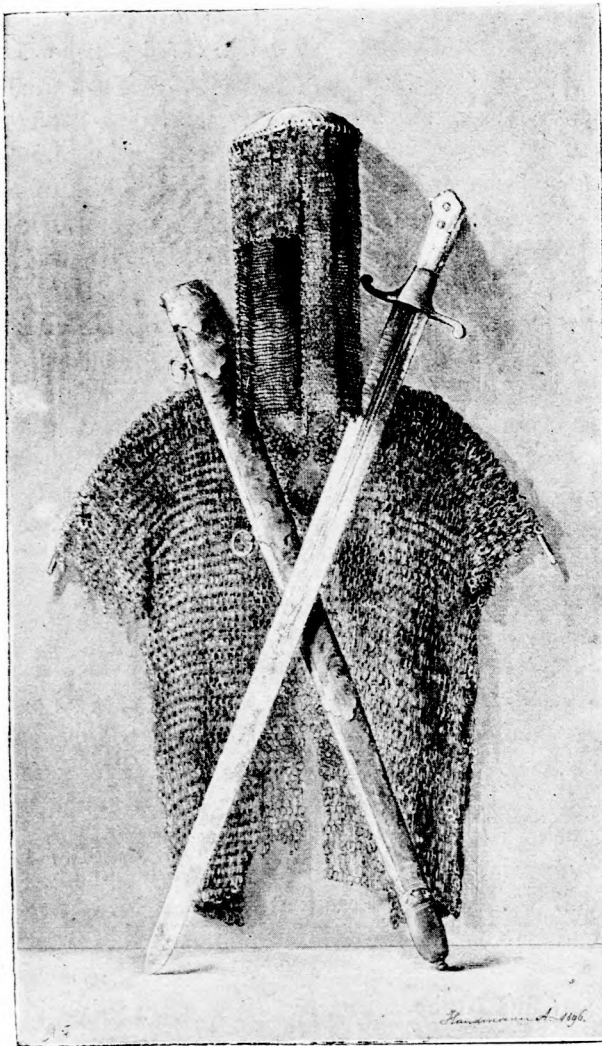
I G A Z U T O N.

— Való történetke. —

EGY gazdag nagykereskedő, amint egy napon üzleti irodája felé sétált, figyelmessé lett egy fiatal emberre, aki tiszta, rendes, de meglehetősen kopott ruhában álldogált az utca sarkán. Várt valakire s épp közeledett is feléje, a kire várt: egy igen tisztességes külsejű, nagyon szomorú arcú öreg asszony, akinek a fiatal ember nagyon rossz hirt mondhatott, mert az öreg asszonynak köny csordult ki a szeméből. A kereskedő, amint elhaladt mellettök, ennyit hallott meg beszédjõkbõl:

— Édes jó anyám, mindent megpróbáltam, de hiába. Most már nem tudok mihez fogni.

— Ó istenem! Hát dobra ütök azt a kevés megmaradt holmit is . . . kiveszik a vánkost a beteg feje alól! Mi lesz belõlünk!

KINIZSI KARDJA ÉS PÁNCZÉL-INGE. (Lásd a 299. Japón.)

Az öreg asszony elsietett, a fia pedig abban az irányban indult meg, a merre a kereskedő lépegetett. Nagyon sápadt volt

s nem nézve se jobbra, se balra, lecsüggesztett fejjel haladt el a lassan sétáló öreg kereskedő mellett. Ez megint ránézett és megsajnálta.

— Álljon meg csak, fiatal barátom, mondá. Az imént akaratlanul meghallottam néhány szót, amint az édes anyjával beszélt. Hát mondja csak, mi a bajuk?

Hamar megtudta az egyszerű történetet. A fiatal ember atyja rég óta nagybetegen feküdt s a család abból tengődött, amit az alig husz éves fiatal ember egy igen szerény állásban megkeresett. Szivesen adta oda minden keresetét, de az volt a baj, hogy ebből nem telt mindenre és most adósság fejében dobra kerül kevés holmijok; a hitelező könyörtelen minden kéréssel szemben.

— És mennyi az az adósság? kérdé a kereskedő.

— Másnak talán csekélység, de nekem nagy összeg, mert nem tudom előteremteni. Tíz forint.

— No, itt a tíz forint, szólt a kereskedő s a zsebébe nyult, de nem húzott pénzt elő. — Ejnye, nincs nálam pénz. — No, nem baj. Főlirom erre a névjegyemre, menjen vele az üzleti irodámba, ott a pénztárnál kifizetik.

Elővette névjegy-tárczáját, czeruzával gyorsan ráírt valamit és megmagyarázta az ifjunak, hová vigye. Hálásan vette át a fiatal ember és ugyancsak sietett a pénztárhoz. Átadta a névjegyét s a pénztárnok szó nélkül leolvasott az asztalra — száz forintot. A fiatal ember csodálkozva nézett rá.

— Kérem... tíz forintot kell kapnom, mondá.

— Dehogy! Itt a névjegyem tisztán ki van írva: 100 forint.

— Az tévedés. Csak tizről volt szó.

— Akkor meg kell várunk, míg a főnök ur megjön. Ilyenkor szokott érkezni. Nekem kötelességem, hogy pontosan teljesítem, amit rendel. Majd megkérdezzük, tévedett-e?

Néhány percz múlva belépett a kereskedő és meglepetve kérdé:

— No's, fiatal ember, talán valami hiba van?

A pénztárnok mosolyogva szólt:

— Anyiban van hiba, hogy ő csak tíz forintot akar átvenni, a főnök ur névjegyére pedig százról szól.

— Hadd lássam! Csakugyan, hirtelenben egy nullával többet firkantottam oda. — De hát, fiatal barátom, mért nem vette át a száz forintot? Ha tévedtem, az én bajom lett volna; ön bizonyosan hasznát vehetné száz forintnak is.

— Ó, uram, hát csalárdsággal háláltam volna meg jószágát?

Az öreg kereskedő komolyan, jószággal nézett végig az ifjun.

— Már ha százat irtam, száz marad is. Fizesse ki, pénztárnok ur. Ön pedig, fiatal barátom, látogasson meg ma vagy holnap; beszédem lesz önnel.

A tapasztalt ember jól tudta, mit csinál. Ezt gondolta:

— Ezt a fiatal embert még a szükség, nyomoruság sem térítette le az igaz utról. Ilyen megbízható, becsületes ember aranyat ér. Alkalmazni fogom.

Megtette, nem is bánta meg. Pár év múlva az egykori kopott ifju a nagy üzleti iroda főnöke lett s mindenkitől becsülve, jólétben élt öreg szüleivel.

A N A G Y T I T O K.

— Tréfás állat-történetke. —

ROPPANT komoly képpel sétált az állatkertben a kemény pánczélos teknősbéka és ugyancsak félvállról nézett volna a többi állatokra, ha véletlenül az a kis hiba nincs a dologban, hogy ezek a többiek mind magasabbak voltak nálánál.

— De nagyon fontos képet csinálsz! gunyolódott a papagály.

— Van rá okom. Nagy titkot tudok.

— No bizony! Akárki tudhat titkot.

— Tudni tudhat, de nem mindenki bírja meg is tartani.

Ez a visszavágás nagyon elevenére talált a papagájnak, mert ő kelme nagy fecsegő hírében állt. Hátat fordított tehát a teknős-békának és úgy tett, mintha semmit sem hallott volna. Annál nagyobb érdeklődést mutatott a csacsi s hosszú füleit erősen mozgatva kérdé:

— Halljuk hát, mi az a nagy titok?

— Biz' azt nem fogod hallani, mert ha megmondanám, akkor nem volna többé titok.

— Az ám, szólt a csacsi bambán. Erre nem gondoltam. No, hát nem is vagyok rá kíváncsi.

Pedig dehogyan volt. Csak épp olyan kíváncsi volt, mint a többi állat is valamennyi; de azért mind azt mondogatta, hogy nem szokta a fejét törni olyan dologon, melyhez semmi köze.

— Honnan tudjátok, hogy nincs közötök hozzá? kérdé a teknős-béka. Sőt nagyon is van. És épp azért, jól meggondolva a dolgot, mégis szükséges lesz, hogy mielőtt téli álmra hajtom a fejemet, közöljem valakivel a titkot. Csak az a nagy kérdés, kiből bizhatom meg?

Az állatok nem voltak kíváncsiak, nem ők, egy csöppet sem, legalább az imént azt mondták; de most mégis úgy oda csődültek, hogy egymás lábát taposták, ami még nem volt nagy baj; de az elefánt éppen a teknős-békára lépett rá, mely egészen eltűnt a hatalmas állat roppant lába alatt.

— Nekem mondd meg a titkot! Nem, nekem! De bizony nekem! kiáltozták összevissza.

A teknős-béka nem felelt. Keresték, nem látták.

— No, hová lett? Csak nem röpült el? Hiszen nincs szárnya, szólt a papagáj.

— Ásni sem tud, jegyzé meg a vakondok; tehát a földbe sem bujhatott.

Nem tudom, meddig találgatták volna, ha az elefánt meg nem mozdul, hogy szintén körül nézzen. Amint odább lépett, levette a lábát a teknős-békáról, aki nagyot

fujt, mert bizony kissé belapult a nagy teher alatt.

— Ni, itt van, szólt a nyul. Elefánt bácsi állt rajta. No, remélem, nem roppant össze a bordád?

— Gyerekség! Az én pánczéлом különbsúlyt is elbir.

A zsiráf, híré hallván az esetnek, ravasz ötlettel sietett a teknős-békához.

— Tessék egy kis otkolón, néném-aszszony. Tudom, hogy nem esett baja, de hát mégis csak megszorulhatott a lélekzete... ilyenkor nagyon jó az otkolónos flaskát szagolni.

— Te igazán kedves gavallér vagy, felelt a teknős-béka, akinek nagyon tetszett ez a hízelt figyelem. Azt hiszem, te vagy legérdemesebb rá, hogy a titokba beavassalak.

— Magam is azt hiszem, felelt a zsiráf kevélyen.

A vén medve közbe dörögött:

— Nem jó lesz az, teknős-béka koma. Te most nem azt tekinted, ki érdemes rá igazán, ki tudja majd meg is őrizni a titkot; hanem csak kedvezni akarsz annak, aki hízelt neked.

— Ne hallgass rá, szólt a zsiráf. Csak az irigység szól belőle.

— Persze, tudom én azt, mondá a teknős-béka. No, kedves zsiráf, hajolj le, hogy a füledbe sugjam a titkot.

A zsiráf lehajolt, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem bírta fejét a földön mászó teknős-békához lenyújtani.

— Vigyázz, megüt a guta, ha így erőlködöl, gonyolódott a papagáj.

A zsiráf pihent egy sort, aztán újra nyujtogatta a nyakát lefelé, de csak nem tudtak egymás közelébe jutni.

— Sugd kissé hangosabban, majd meghallom.

A teknős-béka sugott.

— Nem értettem. Sugd még hangosabban.

A teknős-béka mindenképp kedvezni akartván barátjának, nagy iparkodásában megleledkezett róla, hogy a többi állat is mind

ott leskelődik és hegyezi a fülét. S amint kissé hangosabban sugott, valamennyi meghallotta, csak épp a zsiráf nem, akinek magasan fönt volt a feje a levegőben.

— Hahaha! Most már mindnyájan tudjuk a titkot, kiálták nevetve.

A teknős-béka most vette csak észre a hibát és szégyenkezve sompolygott el, az állatok pedig vigan futottak szét. Csak a zsiráf állt ott nagy boszusan.

— No már mi ez! Mindnyájan tudják, csak én nem. Talán visszatér a teknős-béka és megmondja nekem is.

Nem biz' az, nem tért többé vissza, inkább elbujt szegényletében, mert még a papagáj és a csacsi is gunyolták:

— Ugyan megmutattad, hogy neked való a nagy titok! Elkábított a hizelgés és az lett belőle, hogy mindketten pórul jártatok.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 17-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Fecske-farku pillangó.

Helyesen fejtették meg: Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Lőrinczy Mariska, Ránzai Anna, Gallatz Imre, Mérey Ágosta, Záborszky Mariska és Dezső, Meszleny Iván, Molnár Lajos, Stein Lajos, Kövér Miczike, Schwarz József és Béla, Háger Ottó, Fröhlich Károly, Klein Janka és László, Ringer Lilike, Wagner Eveline, Nyáry Ida, Engelmann Jenő, Egel Jolánka és Rózsika, Benkó Jenő, Goldmann Pali, Okolicsányi Maresa, Hammersberg Helénke, Seyderhelm Rikhard, Bódy Ödön, Mössmer Józsi, Rosenbaum Blanka, Freund Imike, Kláber Alfréd, Markovics Aladár és Fischer Béla, Székely Lajos, Pyber Margit és Béla, Jeszenszky Andor, Boldis Ilona, Kiszlingstein testvérek, Barsi Dezső, Gyermek Kálmán, Hollák Ferencz, Számek Margit és Zoltán, Kaszás Irén, Kocsis Gizella, Hajdu József, Schweiger Margit, Rozsi és Möricz, Pilz Erika és Felice, ifj. Kőrösi Károly, Mittelmann Adél, Armuth Erzs, Szász Zsombor, Manheim Lajos, Esterházy Erzsébetke, Lányi Rudolf, Zabor Imre, Sier Friczike, Weber Szerénke és Józsi, Badics Gizella, Ember Pista, Korbuly Józsi, Pollák Karolina, Vilmos és Lajos, Fromm Hermína, Neumann Lajos, Kovács Jolán, Poszvek Rudolf, Engel József, Dobrovits Margit,

Kövesi Jenő, Hefty Andor, Graefl Paula és Márta, Könyöki Ilona, Rotter Dóra és Teréz, Sternberg Anna, Gerlóczy Endre, Vadas Zoltán, Szigeti testvérek, Grünhut Lucy és Elza, Vancsó Anna, Patterson Margit és Orsolya, Gaál Ilona és Ödön, Goldberger Ella, Olga és Rudolf, Bidermann Margit, Zádor György, Jablonszky Etelka, Bogyay Ernő, Löbl Irma, Madách Alice, Hirsch Sándor, Altstock Hugó (ne tépett papírosra írj! *F. b.*), Madarassy Gábor, Ghillány Sándor, Kún Ferencz, Mágori Béla, Hrebenda Paula és Anna, Reich Alfréd (hiányosan), Bolyó Pálma és Károly, Herczeg Ilona és Albert, Jurenák Ferencz, Császár Ferencz, Glückseel Irénke és Rajnárdka, Lenck Emil, Szakács Dalma, Sebess Ernő, Hein Etelka, Bretter Dani és Henrik, Ruffy Paula, Hentz Olga és Gyöző, Kovács Sárka és Ilonka, Köves Jancsi, Krivány Dénes és Jankó, Rátz Ottó, Sármezey Miczi és Annuska, Horváth Kornél, ifj. Kresz Károly, Janny Rudolf, Szmrecsányi Imre, Kalmár Rózsika, Kis Károly, Virághalmi Juliska, Cziráky Gyuri, Barkóczy György, Szilágyi Erzsike, Krajcsovits Ottó és Sándor, Steiner Olga, Leo, Dezső és Misi, Schiller Frigyes, ifj. Wolff Gyula, Flesch Károly, Gerber Vilmos, Kazy Livia, Pávai Vajna Gabriella, Szondy Gyurika, Jülek Jani és Tihámér, Buda Matild, Irmuska és Aniczi, Simon Béla, Herczegh Malvina, Mäder Iduska, Büttner Irmuska, Bohrandt Lajos, Bethlen Károly, Bachrach Mátyás, Furman Jancsi, Lévy Margit, Réty Vilma és Miczi, Sztányi Matild, ifj. Jákó János, Piller Géza, Probstner Arthur, Gál Pista, Medovarszky Mátyás, Vincenti Gusztó, Valások Annuska, Vállas Ilonka, Bakos Gábor, Gáldonyi Mariska és Miklós, Dukesz Anna és István, Endrei Ilona és Rudolf, Kuzma Albi, Boros Emmike, Török Imre, Frank Mariska, Koronthály Zoltán, Scheer József, Rimay Erzsike, Lány Tivadar, Pillitz Imre, Michnay Gitka, Klopstock Tekla, Francke Janka, Grubits Mariska és Tivike, Szent-Ivány Carla, Bournáz Kamilla, Jurkovich Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtént, nyertes lett *Barsi Dezső, Zentán*, kinek a jutalom-könyvet (*Bohóc-világ*, mulattató színes képes-könyv, *Kozma Andor* verseivel) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LII. köt. 16-ik számában közölt nyelv-gyakorló feladvány megfejtését még beküldték, a zárjel közt megjelölt számú helyes szavakkal: Thiringer Emma és Corinna (58), ifj. Kresz Károly (48), Janniczky Mária (44), Rosenfeld Irén és Pál (30), Kis Károly (25), Rátz Ottó (35), Scharff Gyula (45), Cherrier Mariska (40), Janny Rudolf (33), Marssó Pali (38), Scheer Anna (31), Parseh Gyuri (18), Szondy Gyurika (41), Gerber Vilmos (38), Przybilla Jenő (29), Koronthály Zoltán (38), Roth Pál (30).

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hüvös László és Róbert. A szerkesztőség nem küldi senkinek a »Kis Lap«-ot, tehát a szerkesztőség részéről nem is foroghat fenn »tévedés.« Már számtalanszor megmagyaráztam, hogy a szerkesztőség csak szerkeszti a lapot, vagyis csak a lap szellemi tartalmával foglalkozik; az előfizetések kezelése, a lap szétküldése, elmaradt számok pótlása s minden más efféle a kiadó-hivatal dolga, a hiányzó számokért tehát ehhez kell fordulnotok. Még pedig akkor jártok el czélirányosan, ha nem hetek múltán irtok, hanem mihelyt valamely szám a rendes napján nem jutott hozzátok, másnap levelező lapon (nem nagy sor!) értesítitek a kiadó-hivatalt. Leveleteket egyébiránt átküldtem a kiadó-hivatalnak, mely eddig talán már el is intézte. — **Horváth Kornél.** Ügyes. Megjelen. A jó tavaszi levegőn azóta fel is üdültél. Kívánom. — **Bidermann Margit.** Már hogy vitt rá a lélek, megcsontítani a te »Kis Lap«-odat azért, hogy nekem a rejtvény rajzát beküldjed! Hiszen én ugy is ösmerem s nekem elég lett volna a megfejtés. A te olvasó társaid ugyancsak féltve őrzik az ő példányukat, esztendő végén pedig beköttetik abba a takaros táblába, melyet a »Kis Lap« kiadó-hivatala küld meg minden megrendelőnek. — „Hü járato.“ Azért közlök csak kivételesen egynél több rejtvényt, mert nem akarom, hogy a gyermeket elvonjam a fontosabb tanulástól. A 4 sőt 5 rejtvény (amint ön kívánja) kellenél több időt fogna el a kis olvasóimtól. Fődolgoz a lecke. Hát ezért. — **Neumann Lajos.** Hajtogatott ige. v. főnév nem foglalhat helyet a rejtvényben. A másik meg nagyon is könnyű. — **Esterházy Erzsébetke.** Mivel a Vicza-bábu nagyon bele játszik gyermek-émlékeimbe: ez okból választom legtöbbször. De volt már Katicza. Boriska bábu is akár hányszor. A következő alkalommal elkereszteljük, hogy kedvedben járjak: az egyiket Jolánkának, a másikat meg Irénkének. Jó lesz? A vitéz gunár történetét jól mondtad el. De közölni csak akkor lehetne, ha valamivel terjedelmesebb volna. Kezdetnek azonban dicséretes. — **Szent-Ivány Carla.** Kéziratodra rá kellett volna írnod, hogy visszakéred. Hol van már az azóta! Belső családi dolgok érintése nem tartozik ugyan a nyilvánosság elé: mégis szívesen tudatom veled, hogy a kérdezettnek egyetlen gyermeke asszony, aki most tanítja jární az ő dundi kis lányát. — **Fromm Hermine.** Abból, ha azt mondom valamely küldeményről, hogy be van sorozva: az következik, hogy a sorát várja. Egyik sem vághat eléje a másiknak. Az a rejtvény, amelyet most beküldtél, fölötté könnyű. — **Bogor Kristóf.** Pompás rajzodat eltettem. — **Roth Pál.** A »Kis Lap«-ot elejétől fogva, a legelső számon kezdve mindig Forgó bácsi szerkesztette. — **Strasser József.** Én is ösmerem azt a forrásmunkát és abban persze igazad van, hogy a szerző

onnan merített: de műve nem pusztá kivonat, hanem magyaros vonatkozásokkal is érdekesebbé tett átdolgozás s ezt már ő irta. Soraidat, mint figyelmes érdeklődés jelét, szívesen vettem. — **Schweiger Margit.** Leveled két nagy tévedésből áll. Az egyik az, hogy azt hiszed: mivel te nem ismered a ré (rév), sí (sivit) szavakat, hát azok nem léteznek, a serít pedig (mely egy foglalkozási körben általában, bár persze nem minden gyermek előtt, ismeretes): tájszó. Másik tévedésed, hogy, mint ired, »bátor«-nak hiszed magadat, mikor »kérdőre vonod« Forgó bácsit, még pedig illetlen hangon. Dehogy is bátorság ez, leányom! Ez csak hetykeség és illetlenség és hidd meg, ezzel éppen nem bizonyítod »igaz magyar« leány voltodat. Én hajlandó is vagyok azt hinni, hogy az a hetyke levél nem egészen tőled magadtól telt ki: ha ebben tévednék, igazán sajnálnálak. — **T. L-né, Ohaj.** Örömmel nézünk az ígélet beváltása elé. De az a bizonyos, talán nem egészen »kifogástalan« levél nem jutott elédig hozzám. — **Pillitz Imre.** A vasárnap a megjelenés köteles napja: korábban pedig azért jelenik meg, hogy az ország távol eső részeiben lakó olvasók is megkaphassák vasárnap, amikorra ígérve van. A jót és kellemest hamar elérni, nem baj: de kellenél tovább várakozni rá nem éppen kellemes, ugy-e? Remélem, most már érted a dolgot. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Roth Pál (Nagy-Kikindán) *Nagy Bélával.* — *Lányi Tivadár* (Budapesten) *Koronthály Zoltánnal.*

ROVÁS.

P. Gy.-nek tépett szélű levelét nem vehetem figyelembe. *F. b.*

JÓ SZÍV.

A szünidei gyermek-telep javára: *Kiss Antalka*, mint egy ünnepi gyermek-előadás »Az elvarázsolt király-kisasszony« jövedelmét 5 frt 20 kr. (Közre működtek: *Havass Pirooska, Cseikkel Margit, Kiss Erzsike, Söpkész Gyula, Máj Imre* és *Kiss Antalka*).

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
F. b.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez diszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

kivonat,
lekesebbé
lat, mint
ttem. —
védeésből
el te nem
hát azok
glalkozási
den gyer-
tévedésed,
magadat,
még pedig
leányom!
meg, ezzel
y voltodat.
z a hetyke
lt ki: ha
T. L.-né,
áltása elé.
»kifogás-
m. — Pál-
eles napja;
y az ország
kaphassák
s kelleme-
tovább vá-
Remélem,
Érőt a jövő

Bélával. —
Zoltánnal.

em vehetem
F. b.

: Kiss An-
lőadás »Az
elmét 5 frt
oska. Cseikkel
Máj Imre

ozókon!
F. b.

szes szín-nyo-
bekötési tábla
i folyamából
Athenaeum
ncziek-tere 3.

let.
esten.

Feri pajtás, gyere ide,
Hadd sugom meg melegibe,
Mily nagy öröm ért ma engem, —
Szinte tánczra volna kedvem!
Mert tudod-e, ki járt nálunk
Épp mikor megozsonnáltunk?
Az a derék öreg varga,
A ki a czipőnket varrja.
Mértéket vett a lábamról

S mosolygott a bajsza alól.
Te most persze azt gondolod,
Hogy ez nem is oly nagy dolog,
Másnak is van új czipője,
Három is egy esztendőbe!
Csakhogy ez nem czipő lesz ám!
Majálisra visz a mamám
S felöltöztet — tudod minék?
Magyar funak, delinek.

S ha már magyar legény
vagyok,
Hát — sarkantyus csizmát
kapok!

Nagy ujság.

Műmelléklet a »KIS LAP« LII. köt. 20-dik számához.